SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 3. | Redaktör och utgifvare: FRANS J. HUSS. Telefon: Brunkeberg 14 97. | NORDISKT MUSIKBLAD. Stockholm den 2 Februari 1904 | Expedition: Vallingatan 11. Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre. Annonspris 20 öre pr petitrad. | 24:e Årg.

Jeanne Raunay.

Knappt hade hr Navál slutat sitt gästspel på vår opera, förr än ett nytt började der, nämligen af den franska sångerskan m:me Raunay, som för första gången besöker vår hufvudstad, och som nu låtit höra sig på kgl. teatern i två Wagners'ska operapartier, Elsas och Elisabeths.

Jeanne Raunay är född i Paris, dotter af en målare Richomme, som erhållit "le prix de Rome", och hvars far var en berömd gravör. Hon säger sig ha på mödernet, om man går ett par generationer tillbaka, skandinaviskt blod i sina ådror, hvarom också hennes ljusa hår syns bära vittne. En god uppfostran i ett konstnärligt hem kom henne så till del. M:lle Richomme växte upp till en lång och smärt, blond skönhet, och då hon var 19 år blef hon gift med en mycket äldre, ansedd läkare, som gjort sig känd genom gagnande arbete i kampen mot tuberkulosen. Efter fyra års äktenskap afled hennes man, och då hon nu, barnlös, stod ensam i världen, så gaf hon efter för en länge närd önskan att egna sig åt konsten och gå in vid teatern. Hon började så med allvar studera musik och sång, hvarpå hon under det antagna konstnärsnamnet Raunay debuterade för omkr. åtta år sedan på Monnai-teatern i Bryssel såsom *Elisabeth* i "Tannhäuser". Hon sjöng därefter *Margaretha* i "Faust", hvarefter hon der kreerade *Gulhen* i Vincent d'Indys "Fervaal".

Efter två års verksamhet vid Monnai-teatern återvände m:me Raunay till Paris. Hon sjöng der med mycken framgång på de stora konserterna under ledning af Lamoureaux och Colonne samt öfvertog på Opéra Comique den ofvannämnda rollen i d'Indys opera. Från denna teater öfvergick hon till Théâtre Lyrique och vann der stor uppmärksamhet såsom *Iphigenie* i Glucks "Iphigenie en Tauride" genom sin vackra röst, artistiska framställning och intagande apparition. Då Opéra Comique behöfde en framstående artist för utförande af hjältinnan i Bruneaus "l'Ouragan" blef hon engagerad att återuppträda på denna scen. Här sjöng hon vidare *Fidelio* af Beethoven, titelrollen i Reyers *Erostrate*, på tonsättarens begäran, *Salomé* i Massenets "Herodiade" och *Titania* i Georges Hués liknämnda opera, som i början af 1903 hade sin premiär derstädes.

På m:me Raunays repertoar stå äfven operorna "Othello", "Sigurd", "Valkyrian", Berlioz' ,"Trojanernaa i Kartago", förutom kantat- och ora-

Jeanne Raunay.

Frederik Rung.

toriepartier jämte en mängd konsertsånger.

Efter slutadt gästspel här vid midten af månaden är m:me Raunay engagerad vid operan i Haag till 15 mars, hvarefter hon reser till Amerika.

Frederik Rung.

"Nya Filharmoniska sällskapet" har på sin första abonnementskonsert till dirigent prof. Freder. Rung från Köpenhamn, hvars porträtt vi med anledning häraf meddela i dagens nummer. Det är ej första gången prof. Rung leder ett svenskt körsällskap; detta har förut skett i Göteborg, hvars "Filharmoniska sällskap" konserterat under hans ledning. Det är ej heller första gången man här i Stockholm ser honom på dirigentpallen, ty prof. Rung dirigerade vid den stora musikfesten 1897 under utställningen såväl i den stora konsthallen som å de mindre konserterna i Musikaliska akademien, der särskildt hans "Cæcilia"-kör från Köpenhamn vann en stor seger. Fr. Rung kunde det året fira sitt 20-års-jubileum såsom dirigent för "Cæcilia-foreningen", en befattning som han 1877 öfvertog. Detta sällskap bildades 1851 af hans far, prof. Henrik Rung, sångmästare vid Kgl. teatern i Köpenhamn, känd sångkomponist († 1871). Cæcilia-föreningens stora kör består af omkr. 170 medlemmar, och bland dessa upprättade Rung 1887 "Madrigalkören" som vanligen består af 50 medlemmar och endast sjunger a capella. De betalande medlemmarne äro 1250. Under säsongen gifver föreningen 3 konserter, hvaraf 2 med stor orkester, och en med Madrigalkören och stråkorkester. Cæciliakörens konsertprogram ha haft bl. a. att uppvisa J. S. Bachs H-moll-Messa, "Johannespassion" etc., Händels "Messias", "Israel i Egypten", "Judas Maccabeus", "Alexandersfesten" etc., Mozarts "Requiem" och C-moll-Messa, Beethovens "Missa solemnis", utdrag ur operor af Gluck och Mozart m. m.

Frederik Rung är född d. 14 juni 1854 i Köpenhamn och växte upp, som vi förstå, i ett musikaliskt hem, dess mer som hans moder Pauline R., född Lichtenstein, var en lika talangfull som behaglig sångerska, hvilken 1838 debuterade som Rachel i "Judinnan" å kgl. teatern, hvilken hon tillhörde till 1857. I detta hem fick han en allsidig musikalisk uppfostran och gjorde sedan efter erhållande af det Anckerska legatet en resa till utlandet för musikstudier. Som Cæciliaföreningens dirigent visade han sig genast vuxen att upprätthålla dess gamla anseende.

Redan från 1866 hade Rung gjort tjänst vid kgl. teatern som guitarr- och mandolinspelare, blef där 1872 operarepetitör och 1884 "musikdirigent" (2:e kapellmästare).

För kgl. teatern har han komponerat musiken till baletten "Aditi" (1879), till Molbechs "Pharaos ring" (1880), en opera i 2 akter, "Det hemmelige Selskab" (uppf. 1888). Frederik Rung, som är flitig komponist med betydande kompositionsteknik, har vidare af större saker skrifvit en Symfoni (D moll) op. 25, utkommen i fyrhändigt arrangement, en Orchestersuite i gammal stil, Stråkkvartett, E-moll, op. 30, Serenade (Nonett) i F-dur op. 31 för stråkkvartett, kontrabas, flöjt, oboe, klarinett och fagott. Alla dessa verk ha uppförts i Köpenhamn. Vid en konsert som han gaf i jan. 1890 med program af egna kompositioner upptog detta en Stråkkvartett N:o 2 i F-dur, Pianokvintett i D-moll och 4 damkörer a capella. Å en "Dansk konsertförenings" konsert i jan. 1903 med program af endast nyheter utfördes en sångcykel "Caroline-Mathilde" af honom. Rung har derjämte komponerat pianomusik: Sonat op. 18, "Trois Impromptus", op. 20, Tre Stykker op. 28, 8 Novelletter m. m., omkr. 70 sånger i flere häften, af hvilka "Vier ernste Lieder" (op. 19 a) äro de enda med tysk text. Ytterligare har R. skrifvit "Astolfsqvadet" af Atterbom för en mellanstämma och konsertarian "Medea" för sopran, bägge med orkester eller piano, "Rungsteds Lyksaligheder" af Ewald som melodram, duetter och fyrstämmiga sånger m. m. Till Drachmanns "Tusind og en Nat" har Rung komponerat rätt omfångsrik musik.

Tosca.

Musikdrama af L. Illica och G. Giacosa (efter V. Sardou). Öfversättning af Sven Nyblom. Musik af Giacomo Puccini.

Textinnehåll:

Personerna: Floria Tosca, berömd sångerska; Mario Cavaradossi målare; baron Scarpia, chef för polisen; Cesare Angelotti; Sakristanen; Spoletta, polisman; Sciarrone, gendarm; en fängelsevaktare; en herdegosse; en kardinal; Roberti, bödel; en officer; statsprokuratorn; en skrifvare; en sergeant; soldater; polisbetjänter; damer, ädlingar, borgare, folk, etc. — Handlingen försiggår i Rom i juni 1800

Första akten. I kyrkan Sant Andrea della Valle. Till höger det Attavantiska kapellet. Till vänster en målarställning med en af en duk betäckt tafla. Flere målarattiraljer. En matkorg.

Angelotti, iklädd söndrig fångdräkt, kommer inskyndande och ser sig förskräckt omkring, sökande en tillflykt mot sina förföljare. Vid en pelare skall han, efter hvad hans syster skrifvit, finna en nyckel till Attavantiska kapellet; han finner denna och skyndar in i detsamma. Sakristanen inkommer; han tycker sig ha hört någon röra sig, troende det vara Mario men finner honom ej på målarställningen; matkorgen är ej heller öppnad. Det ringer till Angelus och sakristanen mumlar en latinsk bön. Mario inträder och klifver upp på ställningen, aftäckande taflan, som framställer Maria Magdalena. Sakristanen finner att hon liknar en dam, som hvarje afton en tid brukar knäfalla i kyrkan, och Mario erkänner att hon inspirerat honom till hans Magdalena. Sakristanen går. Mario målar men får höra ett buller, och då han vänder sig om får han se Angelotti, som utkommer och tror kyrkan vara tom. Förfärad att finna en person i kyrkan tänker han åter fly in i kapellet, men utstöter ett glädjerop då han känner igen Mario, i hvilken han nu tror sig finna en räddare. Angelotti, romerska republikens förre konsul, har flytt från kastellet Sant Angelo. Man hör Tosca utifrån ropa Marios namn. Denne uppmanar den af hunger utmattade Angelotti att skynda in i kapellet, medtagande matkorgen, hvilket sker. Tosca inträder. Hon har hört honom tala med någon och misstänker att han, hennes älskare, är henne otrogen, han bedyrar dock att han endast älskar henne, men hennes misstankar vakna på nytt när hon ser hans tafla och tror att modellen till denna är gömd i kyrkan. Sedan hon funnit sin svartsjuka ogrundad lämnar hon Mario och går. Angelotti utträder. Han berättar att hans syster, Attavanti, gömt en kvinnodräkt i kyrkan i och för hans flykt och Mario finner nu att hon, modellen till hans Magdalena, af systerlig kärlek gjort sina besök i kyrkan. Allt har hon vågat, säger Angelotti, för att rädda honom från Scarpia.

Mario råder honom nu att fly ur kyrkan öfver fälten till hans boning, där skall han finna en förtorkad brunn, hvari han kan gömma sig; från den leder en gång till en håla, der han kan vara säker. Man hör skott. Fångens flykt har bemärkts betyder detta; förskräckta skynda Angelotti och Mario ur kapellet.

Sakristanen inskyndar, följd af prester, kyrkosångare, korgossar etc. Kören får af sakristanen veta att "den förbrytaren Bonaparte" blifvit slagen och jublar öfver segern. Scarpia inträder med polismän, då alla tystna förskräckta, och han förebrår dem för det lif de föra i kyrkan. Man söker nu här flyktingen, äfven i Attavantiska kapellet, der han finner en solfjäder med markisinnan af Attavantis vapen. Han får se Marios tafla och finner likheten mellan Magdalena och markisinnan. "Mario, som lefver med Tosca", han anser nu denne vara en statens fiende; matkorgen, som han funnit i kapellet, gissar han Mario har

lämnat åt Angelotti. Tosca inkommer upprörd. Scarpia träder fram och visar henne solfjädern såsom bevis på Marios otrohet, som hon nu finner bekräftad. Förtviflad säger hon sig vilja döda Mario och sin rival. Scarpia följer henne med låtsad ömhet till dörren, han befaller Spoletto skaffa en vagn och karlar att följa efter Tosca. Alltmera folk samlas i kyrkan, kardinalen inträder och folket jämte Scarpia böjer knä för honom i det han välsignar de närvarande.

Andra akten. I Palazzo Farnese. Scarpias rum i öfre våningen. Han sitter och äter vid ett dukadt bord. Vid morgonrodnan ren tänker han få se Mario och Angelotti i galgen. Han ringer. Sciarrone inträder. Scarpia tillsäger honom att öppna fönstret åt gården. Man hör musik från nedre våningen, der drottningen ger en fest, och där Tosca biträder. Han befaller nu att hon skall föras till honom när hon slutat sjunga hos drottningen, skrifver så en biljett, som skall lämnas åt henne. "Hennes kärlek till Mario", säger han, "gör att hon i natt skall bli min!" Spoletta anmäles och inträder. Han berättar att de följt Tosca ända till Marios landtgård, där de bröto sig in, men Angelotti stod ej att finna. Scarpia blir ursinnig häröfver men lugnas något, då Spoletto berättar att de i stället fängslat och medtagit Mario, som nu föres in. Scarpia vill tvinga honom att erkänna sig ha hjälpt Angelotti, men Mario nekar. Man hör emellanåt Tosca sjunga i våningen inunder. Denna införes nu till Scarpia, och då hon finner Mario der, skyndar hon fram och omfamnar honom. Scarpia ger ett tecken till Sciarrone, som öppnar dörren till tortyrkammaren. Mario befailes att följa honom, emedan domaren väntar der. Mario har förut med tecken bjudit Tosca förtiga allt. Hon bekänner ej heller något. För att tvinga henne befaller Scarpia att allt strängare använda tortyren mot Mario. Slutligen bekänner hon att Angelotti är i brunnen. Tosca har dermed utverkat att Mario får bäras in i rummet och hon störtar sig nu öfver den torterade och blodige älskaren, som hon öfverhöljer med kyssar och tårar. Men då Scarpia befaller Spoletto att uppsöka Angelotti i brunnen, finner Mario att Tosca bekänt och förbannar henne.

Sciarrone kommer hastigt in, berättande att Bonaparte har vunnit en seger vid Marengo. Scarpia utropar "Död och afgrund!" men Mario reser sig hotande, utropande "Victoria, gif oss frihetens ljus!" Tosca söker tysta honom, men Scarpia befaller att han skall föras till galgen, och han bortföres, trots försöken af Tosca att hindra det. Hon anropar nu Scarpia att rädda honom; han bjuder henne hånande att sitta ned och dela hans supé, som han måst afbryta. Han söker nu vinna Tosca mot priset af Marios befrielse; då han vill bruka våld, ämnar hon springa ut och söka hjälp hos drottningen, men Scarpia förklarar, att innan benådning utfärdats är Mario hängd. Man hör trummor ute. Scarpia förföljer Tosca i rummet. Spoletto inträder, berättande att Angelotti tagit sig afdaga, och Mario Cavaradossi beredes till döden. Tosca ger nu vika mot löftet att Mario genast befrias. Till den ändan skall Marios dom ändras, han skall bli skjuten med endast löst krut — "lösa skott som vi gjorde med Palmieri", säger han till Spoletta, "har du förstått mig"? Tosca får tillåtelse att sjelf fritt passera och lämna Mario budet. Hon fordrar också ett pass, så att hon kan fly med honom. Under det Scarpia skrifver har hon gått till bordet, och i det hon tömmer ett vingas får hon se en spetsig knif på bordet; hon griper denna och gömmer den bakom ryggen. Scarpia har skrifvit, vänder sig om och vill omfamna Tosca, som då sticker knifven midt i hans bröst, skrikande "Denna kyss gaf dig Tosca". Scarpia ropar på hjälp, men Tosca knuffar till honom så att han faller till golfvet och dör. Hon söker nu efter passet och finner det i den dödes hand, sätter sedan ett par ljus på sidan om Scarpias hufvud, får se ett krucifix, som hon lägger på den dödes bröst, knäböjande. Hon reser sig sedan, försiktigt lämnande rummet.

Tredje akten. Till vänster en kasematt. I den ett bord med lampa, protokollsbok och skriftyg. En bänk och en stol. Till höger en liten trappa som leder till terassen. I fonden St Peterskyrkan och Vatikanen. S järnklar natt. I fjärran höres herdeklockor, och en herde som sj nger om sin kärlek. En fängelsevakt inträder, derefter en sergeant som medför Mario. Fängelsevaktaren frågar om han är Mario Cavaradossi, och då han nickande erkänner det, förklarar han att det felar ännu en timme och frågar om han vill bikta sig. Mario ber endast om en nåd, den att få skrifva ett farväl till en kär väninna. Han skrifver, brister i gråt och gömmer ansigtet i händerna. Under detta inträder Tosca, följd af Spoletta. Hon skyndar fram till Mario, som öfverraskad springer upp, och visar honom fripasset, som gäller för dem båda. Tosca berättar, sedan de lämnats ensamma, hvad som förefallit mellan henne och Scarpia samt om dennes ordre att han skall för skens skull skjutas med löst krut och låtsas falla. En afdelning soldater nedkommer att hämta Mario. Tosca påminner honom att han vid första skottet skall falla ned. Mario föres ut. Tosca sätter sig så att hon ser hvad som sker på terrassen. Man hör en gevärssalfva. Hon ger Mario ett tecken att falla. Spoletto betäcker Mario med en mantel och går med de öfriga utför trappan. Tosca skyndar fram, varnande Mario att ej röra sig för tidigt. Hon rycker undan manteln, finner Mario död och kastar sig förtviflad ned öfver honom. Rop höras på afstånd, rösterna närma sig och man hör Spoletto och Sciarrone tala om att Scarpia mördats af Tosca. De komma in, Spoletto utropar "Ah! Tosca, du skall dyrt betala hans lif!« Han vill störta sig på henne, men hon stöter till honom så häftigt, att han nästan faller baklänges i trappan. I det hon svarar: "Med mitt eget!" springer hon upp på bröstvärnet, ropande: "O Scarpia, oss döme Gud!" Hon störtar sig utför branten, och de närvarande rusa fram till värnet, seende ned efter henne.

Chopin såsom lärjunge och lärare.

Af *A. v. Winterfeld.*

Chopin såsom lärjunge.

"Geniet är fliten" säger Schiller och "Ingen mästare faller ned från himlen" lyder ett gammalt ordspråk. Äfdet största geni behöfver grundlig undervisning i grunderna för sin konst, och det är alltid intressant att lära känna snillet icke blott såsom stående på höjden af ära och framgång utan äfven från läroåren. Att Frédéric Chopin på sitt begränsade område, pianomusiken, var ett äkta, högst egenartadt geni kan väl ingen förneka, och de förhållanden, under hvilka hans talang utvecklade sig, måste för hvarje vän af tonkonsten ha betydelse. I sin barndom var Chopin ytterst känslig för musik; när han hörde sådan brast han i gråt och var mycket svår att lugna. Men snart började pianot utöfva en så mäktig dragningskraft på honom, att hans föräldrar beslöto låta honom, oaktadt hans ungdom, få undervisning i pianospelning. Fadern var, som bekant, fransman till börden och lärare, slutligen vid ingeniörs- och artilleriskolan i Warschau, i hvars närhet Frédéric föddes 1 mars 1809. Modern var polska. Till hans lärare valde föräldrarna Adalbert Zywny, en böhmare, som efter att under några år ha vistats såsom pianist hos furst Sapieha, slagit sig ner i Warschau såsom pianolärare och där var allmänt omtyckt såväl i egenskap af lärare som ock genom sin aktningsvärda och redbara personlighet. Ehuruväl det fanns bättre pianospelare i Warschau, så synes han dock ha varit en grundligt bildad musiker, hvilket äfven framgår af hans förkärlek för J. S. Bach, liksom en duktig, om ock litet pedantisk lärare, som undervisade sina elever "efter den klassiska tyska sko-

lan." Zywny har varit Chopins ende pianolärare, hvilken han bevarade i tacksamt minne, så länge han lefde. I alla händelser gjorde lärjungen inom få år så utomordentliga framsteg, att han, innan han fyllt nio år, utan att dock kunna räknas som underbarn, förmådde uppträda på en välgörenhetskonsert i Warschau, då han under stort bifall spelade en konsert af den numera förgätne Gyrowetz, hvilken slutligen blef hofkapellmästare i Wien och afled 1850, en mycket fruktsam komponist af operor etc.

Efter denna konsertafton var Chopinek (smeknamn på Chopin) Warschau-salongernas älskling. Genom den sköna polska furstinnan Lowika, gemål till storfursten Konstantin, ståthållare i Polen, blef han föreställd för denne och måste spela för honom. Då han, efter sin vana, då han improviserade, riktade ögonen upp åt taket, frågade honom storfursten, om han såg noterna der. Långt mer än den förnäma världens gunst gladde den geniala gossen det bifall som skänktes honom af den i Warschau uppträdande berömda sångerskan Catalani, som förtjust öfver hans spel skänkte honom ett guldur med den ingraverade inskriften: "Donné par madame Catalani à Frédéric Chopin, age de dix ans". Mycket tidigt, förr än han kunde skrifva, yppade sig hans begär att skapa musik, och hans lärare måste uppskrifva hans musikaliska tankar. Han komponerade redan då mazurkor, valser och polonäser. En marsch, som han vid tio års ålder tillägnade storfurst Konstantin, lät denne instrumentera och ofta spelas af vaktparaden.

Dessa kompositioner vid så unga år voro så betydande prof på talang, att Chopins far beslöt sig för att låta sonen taga undervisning i harmonilären, ehuru han ej då hade för afsigt att utbilda honom till uteslutande konstnär. Sålunda valdes därtill Josef Elsner, direktör för Warschaukonservatoriet och en vän till Chopins far. Valet var ganska lyckligt, ty Elsner var icke blott en ytterst kunskapsrik lärare utan äfven en begåfvad och framgångsrik komponist. Till härkomsten schlesier hade han ytbildat sig först i Breslau sedan i Wien, hade såsom teaterkapellmästare verkat i Brünn och Lemberg, och slutligen vunnit en inflytelserik ställning såsom direktör för konservatoriet i Warschau. Hans kompositioner, symfonier, kvartetter, messor, kantater och talrika polska operor vunno bifall hos hans samtida. Under dennemans ledning genomgick Chopin en fullständig kurs i kontrapunkt och harmonilära. Elsner lärde honom att vara sträng mot sig själf, men var annars af den åsigt, att en konstnär måste endast ur sig själf skapa och tillkämpa sig det, som sätter världen i förvåning. Då man gjorde honom uppmärksam på att Chopin icke alltid fogade sig efter öfliga regler, svarade han: "Låt honom vara; han går därför icke den vanliga vägen, att hans väg är den ovanliga. Han håller sig ej strängt efter de gifna reglerna, emedan han skapar sig sina egna; derför skall han också uppenbara en originalitet, hvilken i sådan grad är sällsynt att finna". Man ser häraf att Elsner rätt insåg genialiteten hos sin lärjunge och ledde honom derefter. Chopin har i komposition ej haft någon annan lärare; han aktade och älskade honom äfven i hög grad. Elsners uttalande, att den sanna konstnären endast ur och genom sig sjelf kan lära det bästa, har hos Chopin slagit fullkomligt in.

Chopin såsom lärare.

Chopins motvilja för att spela offentligt för en tusenhöfdad hop, som ej förstod att uppskatta det fina och poetiska i hans spel, nödgade honom att förlägga tyngdpunkten i sin konstnärliga verksamhet, näst efter komponerandet, i meddelande af undervisning, en sak som beredde honom stort nöje, förutsatt att han hade begåfvade elever att leda. Det var svårt att blifva upptagen bland hans elever, ty äfven anbud af högsta honorar förmådde honom ej att antaga talanglösa eller medelmåttigt begåfvade lärjungar. Han brukade dagligen gifva 4 till 5 timmars lektioner och priset var 20 francs i timmen. Det oaktadt hade ej Chopin lyckan att få utbilda några manliga eller kvinnliga elever, såsom fallet var med hans rival Liszt. Såsom denne sagt, hade Chopin ej lycka med sina elever, emedan just några af de mest begåfvade, som lofvade att nå det högsta stadiet, dogo helt unga utan att framträda inför allmänheten. Andra åter, isynnerhet af det kvinnliga släktet, till, hörde den polska eller franska aristokratien, hvars älskling Chopin var- och dessa läto endast höra sig i intima kretsar. Dessa damer, hvilka med särdeles framgång tillägnat sig hans stil och spelsätt, voro furstinnorna Chimay och Czartoryska, grefvinnorna de Esterhazy, Branicka och Potocka, fröknarne von Fürstenberg, de Noailles och Müller. Hans mest värderade favoritelever voro Gutman och Mathias, hvilka blefvo lärare vid Paris-konservatoriet. Att Chopin var en utmärkt lärare, derom voro alla hans elever eniga. Pianospelets teknik har af honom vunnit så många nya och viktiga tillökningar, att man kan räkna honom, likasom Liszt, till reformatorerna på detta område. Ej blott på lärjungens talang utan äfven på hans flit ställde han höga fordringar. Dock syftade han alltid derhän, att de tekniska öfningarna ej blefvo endast mekaniska utan äfven togo elevens intelligens i anspråk. Han fruktade ingenting mer än lärgens förslöande och var derför lika mycket emot det andefattiga mångfaldiga upprepandet, som i allmänhet mot uthålliga öfningar, som göra musiken ledsam och förhatlig för lärjungen. Mer än tre timmars dagligt studium vid pianot ansåg han för afgjordt skadligt och äfven för hälsan menligt. Isynnerhet yrkade han på lätthet och smidighet, på ett mjukt, tonskönt och klangfullt anslag. Då en hans kvinliga elev en gång spelade ett arpeggio med hårdt anslag, utropade han: "Hvad är det här? Jag tror jag hör en hund skälla?"

Han var eljest en högst älskvärd lärare, som sällan brukade hårda ord. At sin förtrytelse brukade han ge luft på det sättet att han bröt i små bitar de långa blyertspennor, som alltid lågo till hands. Till läromaterial nyttjade han företrädesvis Clementis "Gradus ad Parnassum" och Cramers etyder samt fugor af J. S. Bach, hvars store beundrare han var. Mycket höll han på undervisning genom åhörande. Derför var han outtröttlig i att genom förspelande tydliggöra hur särskilda ställen äfvensom hela stycken skulle föredragas, Ett blott tekniskt otadligt utförande kunde aldrig tillfredsställa honom. "Ni måste inlägga hela er själ", brukade han ständigt säga sina elever, "annars går verkan ej längre än till örat". En särskild egendomlighet i hans spel, hvilken han ock sökte bibringa sina lärjungar, var det s. k. tempo rubato, hvarmed ofta så mycket ofog bedrifves genom oriktig uppfattning och användning. Det bestod däri att han höll basen i jemnt och lugnt tempo under det högra handen rörde sig i friare takt. "Venstra handen", brukade han säga, "skall vara som en kapellmästare, ej ett ögonblick får han vara osäker och vacklande".

Detta "tempo rubato", som af Chopin först användes, gaf hans föredrag, särskildt af hans egna kompositioner, ett obeskrifligt behag, i det att detsamma befriade honom från taktmåttets hårda fjättrar utan att upphäfva detsamma. Förträffligt kunde derigenom de rytmiskt alls icke delbara löpningarna utföras särdeles smidigt och luftigt. Chopin lät sina mera framskridna elever spela kompositioner af Field, Hummel, Moscheles, Mozart och Beethoven men företrädesvis af hans älskade Franz Schubert. Mendelssohn, som han ej skattade särdeles högt såsom pianokomponist, var endast representerad af några få kompositioner, likaså Liszt. Af Robert Schumann, som hörde till Chopins största beundrare, lät han ingen spela något. Schumanns musik var honom osympatisk, ja om hans "Karneval" sade han att det egentligen ej var någon musik. Äfven när han blef mycket sjuk och nära döden fortsatte Chopin med att gifva undervisning. Liggande på en chaiselongue

bredvid flygeln gjorde han sina anmärkningar till elevens spel, stundom reste han sig upp och gick till flygeln för att till bättre förklaring spela för eleven ett och annat ställe. Knappt 40 år gammal steg detta egenartade snille ned i skuggornas rike. Den 17 oktober 1849 afled han i Paris. Men hans verk lefve ännu i dag, mer än ett halft sekel efter hans bortgång, i full friskhet och skola nog lefve länge ännu.

FÖLJETONG.

Några Liszt-minnen.

(Forts. o. slut)

En scen af helt annan natur upplefde Fridberg en annan gång. Till ära för Liszt gafs en bankett. Många tal höllos för hedersgästen, och då talarne hvar för sig ville öfvertrumfa de andra i vältalighet, blef det ena talet värre än det andra. En högtstående embetsman begynte till och med sitt speech med följande ord: "Maestron är en kamel! Han bär oss genom okunnighetens öken till erkännandet af den sanna konsten". Liszts panna förmörkades mer och mer. Nu var det hans tur att tala, men han gjorde sig icke brådtom med det. Slutligen reste han sig upp under allmän spänning, lyfte högtidligt högra handen, riktade blicken stadigt på ett hörn i rummet och begynte med ihålig grafstämma:

"Vi — äro — icke — här — i — Kecskemet.".

Åter en lång paus, hvarefter han helt hastigt repeterade: "Vi äro icke här i Kecskemet."

Derpå satte han sig ned igen. Alla sågo förbluffade på hvarandra, och ingen kunde bjuda till att förstå, hvarför vi icke voro i Kecskemet.

Nära ett år därefter, då Fridberg sammanträffade med Liszt i Weimar, frågade han en afton, då den gamle maestron var vid särdeles godt lynne, om han ännu kunde erinra sig Kecskemet-talet.

"Ja, ni blef väl mycket förundrade den der afton, sade Liszt, och ett uttryck af vrede öfverfor hans ansikte, "men det var det enda passande svar jag kunde finna till dessa idioters dumma prat!"

Hvad Fridberg för öfrigt icke anför är, att ungerska staden Kecskemet är särdeles bekant för sin stora kreatursmarknad, den största i hela landet, och Liszt hade säkert syftat därpå.

Stundom kunde Liszt roa sig med riktiga pojkstreck. En gång gjorde han sålunda i stort och utsökt sällskap en järnvägstur från Weimar till en liten grannstad i fjerdeklass vagn. Man kan tänka sig huru förbluffade och långnästa den lilla platsens honoratiores skulle visa sig, när de stodo uppställda på perrongen för att ge honom ett högtidligt emottagande, och så fingo se honom stiga ur en fjerde klassens vagn.

Trädde någon hans ära för när, kunde han vara ganska skarp. Fridberg var en afton tillsammans med honom i en stenrik bankirs salong, då han var nära att gå sin väg, därför att en adelsdam från landet hade anmodat honom att spela litet för sällskapet. Slutligen lät han öfvertala sig att stanna och fick så småningom sitt goda humör tillbaka. Dottern i huset hade under hela aftonen talat med honom om sitt pianospel, och med ens uppfordrade han den unga damen att spela fyrhändigt med honom. Hittills hade den unga fröken hållit sig tapper, men då hon nu satt vid pianot sida vid sida med den berömde mannen, blef hon så konfunderad, att hon jämt och samt spelade falskt. Maestron satt styf och rak, markerade endast basen med tummarne och kikade hela tiden öfver lorgnetten med nedlåtande vänlig min på sin medspelerska. Så ofta hon slog felt gaf han henne med sin venstra hand ett lätt slag på handen. Det roade Liszt att gifva den påträngande ungmön en liten lektion, och han ville kanske äfven visa sällskapet, att de många millionerna icke imponerade på honom.

Till och med gent emot sin höge gynnare och vän, storhertigen af Weimar, tog han bladet från munnen då och då. Vid en musiksoaré hos storhertigen blef denne litet förgrymmad på en ung man, som ej kunde ge honom ett säkert svar på ett musikaliskt spörsmål. Hertigen tillrättavisade honom: "Det borde dock en ung konstnär veta!" anmärkte den höge herren stramt. "Nej, det må ers höghet ursäkta, detta behöfver en ung konstnär alls inte veta". Och han fortfor for att brumma ett par gånger: "Nej, alls inte, alls inte". Fursten tog till att le och räckte den uppbragte maestron handen till försoning.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Jan. 19. MASCAGNI: *På Sicilien* (Santuzza, Lola, Lucia: frkn. Lykseth, Edström, fru Claussen; Toriddo, Alfio: hrr Nyblom, Söderman); Balett: *Barnens juldröm;* ADAM: *Nürnbergerdockan.* — 20 SAINT SAËNS: *Simson och Delila* (Delila: fru Jungstedt, Simson, Dagon,: hrr Ödmann, Wallgren). — 21 ROSSINI: *Wilhelm Tell* (Mathilda: frk. Lyseth); *Tablå.* — 22 BIZET: *Carmen* (Don José: hr Naváil, gäst). — 23 *Nürnbergerdockan; Barnens juldröm.* — 24 MÉHUL: *Josef i Egypten* (Benjamin, en koryfé: fruar Jungstedt, Bartels; Jakob, Josef, Ruben, Simeon: hrr Lundqvist, Malm, Sellergren, Nyblom; Naphtali, Dan, Levi, Isaskar, Juda, Zebulon, Gad, Asser: hrr Strandberg, Söderman, Sjöman, Bröderman, Lundmark, Widerfeldt, Tell, Mandal; Utobal, en höfvidsman: hrr Wallgren, Grafström); *Nürnbergerdockan.* — 26 MOZART: *Figaros Bröllop.* — 27 VERDI: *Den vilseförda.* (Alfred: hr Ödmann). — 28 TSCHAIKOWSKY: *Jolantha*: MASCAGNI: *På Sicilien* (Santuzza: fru Lindberg).— 29 R. WAGNER: *Lohengrin* (Elsa: m:me Jeanne de Raunay, 1:a gästupptr. (Ortrud: fru Jungstedt; Lohengrin, kung Henrik, Telramund, härroparen: hrr Ödmann, Sellergren, Forsell, Wallgren). — 30 MÉHUL: *Josef i Egypten; Barnens juldröm.* — 31. PETERSON-BERGER: *Run.* — Febr. 1. R. WAGNER: *Tannhäuser* (Elisabeth :m:me Raunay, gäst; Venus, en herdegosse: fru Lindberg, frök. Karlsohn; Tannhäuser, landtgrefven, Wolfram: hrr Nyblom, Sellergren, Fossell; Walther, Biterolf, Henrik, Reinmar: hrr Malm, Söderman, Ericson, Nygren.)

Musikaliska akademien. Jan. 23. *Konsertföreningens* 4:e konsert. Biträdande: frk. Valb. Svärdström, hrr W. Stenhammar, Aug. Lindberg. Dirigent hr Tor Aulin. 1 J. Brahms: Symfoni N:o 4, E-moll; 2 Karl Valentin: »Ingeborgs klagan», dram. scen för sopran och ork.; 3 Franz Liszt: Konsert för piano och orkester, N:o 1 Ess-dur; 4 Liszt: »Mazeppa», symfonisk dikt för orkester. — 26 Frök. ELLEN BECKS 2:a sångsoaré. Leopold Rosenfeld afton. Ackompanjatör hr. V. Viklund.

En vecka efter hr Naváls afsked från operan, denna gång såsom Don José, uppträdde en ny gäst, m:me Raunay, för första gången här. Hon gjorde då såsom Elsa rätt stor lycka genom sin behagliga, för rollen utmärkta apparition och lät höra en stark, sympatisk, jämn och omfångsrik stämma. Hennes sång och framställning var särdeles i tredje aktens duett högst anslående. Rollens uppfattning var i allmänhet den vanliga, en större mimisk uttrycksfullhet kunde stundom ha önskats. Såsom Elisabeth i "Tannhäuser" framstod hon mindre. Under den stora inträdesscenen med arian i andra akten var rösten ej fullt stadig och den ädla naturen hos Elisabeth, den jublande glädjen vid tanken på Tannhäusers återseende funno ej rätta uttrycket. Spelet under aktens slutscen kunde ock ha varit kraftigare. Måhända var sångerskan bättre disponerad vid operans andra uppfinnande. Méhuls "Josef" har åter upptagits med i det närmaste samma rollbesättning, som då operan senast gafs under förra året.

Konsertföreningens 4:e konsert under hr Aulins direktion inleddes med Brahms' fjerde och sista symfoni, som bär oprustalat 98. Denna utfördes här först på en symfonikonsert å kgl. teatern under prof. Nerudas ledning 1891 i februari, två gånger med en veckas mellanrum. Det är ett präktigt verk, hvars första allegro och det sköna andantet tyckes oss mest anslående och dernäst den intressanta, med rik lärdom och fantasi utarbetade finalen. Härefter följde ett svenskt verk, "Ingeborgs klagan", för sopran och orkester, "dramatisk scen" af Karl Valentin. Kompositionen gjorde skäl för detta namn och är instrumenterad i nutidens stil med ett deklamatoriskt sångparti, som innehåller flere vackra melodiska och uttrycksfulla satser. Utförandet af sången inbringade frö-

ken Svärdström varmt bifall. De båda följande Lisztnumren väckte stort intresse, i synnerhet den präktiga Ess dur- konserten, hvars svåra pianoparti med verkligt mästerskap utfördes af hr Stenhammar. Den symfoniska dikten "Mazeppa" föregicks af den Hugo'ska diktens uppläsning af hr Aug. Lindberg, i god svensk efterbildning, af hr Peterson- Berger. Mazeppas vilda färd har i starka orkestermålningar tolkats af Liszt, som i denna åstadkommit ett storslaget instrumentalverk.

Fröken Beck skördade rikt bifall på sin sista sångsoaré med sin utmärkta röst och sitt uttrycksfulla föredrag. Man kunde endast mot sången anmärker väl ofta användt pianissimo och mot programmet, i allt dess värde, en viss enformighet, såsom upptagande en enda komponists alster, nämligen Leopold Rosenfelds sånger, om ock denne danska sångkompositör är en af landets förnämste. Af de 14 sångerna torde vi kunna främst påpeka "Atali" "O, du er lig en Rose röd". "Og drengen ligger på moders sköd" samt "Aa farvel og var välsignet" — Musikföreningens konsert ha vi att i nästa nummer omnämna.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Konungens 75-årsdag firades här äfven med hyllning i toner. Dagen förut gafs galaföreställning på operan med uppförande af "Simson och Delila". Föreställningen bevistades af konungen och hemmavarande medlemmar af svenska konungahuset med undantag af drottningen, som var opasslig, och prins Eugen, samt af konungens danska gäster, danska kronprinsparet, prinsessan Thyra och prins Kristian med prinsessan Alexandrine jämte uppvaktningar. Vid konungens inträde med sina gäster i hoflogen uppspelades vår kungssång och efter föreställningens slut den danska folksången "Kong Christian stod ved højen mast".

På konungens födelsedag uppvaktades han vid middagstiden å borggården af flere tusen skolbarn, som der uppstämde sången "Du gamla, du friska" och sedan "Ur svenska hjärtans djup" På aftonen hyllades konungen med sång af en 1300 man stark kör under dir. Åkerbergs ledning. På dessa, af lefverop följda, hyllningar svarade konungen med tal från sin plats vid ett af slottsfönstren. På aftonen gafs å Kgl. teatern "Wilhelm Tell", efter hvars slut personalen, samlad å ömse sidor af scenen, uppstämde kungssången, ackompanjerad af orkestern, under det i fonden visade sig en vacker tablå med konungens byst, nedanför hvilken Svea och Nore förenade sig i broderligt handslag medan öfver bysten en genie sväfvade, hållande en gyllene krans öfver densamma.

På de stora öfverfylda restaurangerna sjöngs under aftonen kungssången flere gånger.

Kgl. teatern. Puccinis musikdrama "Tosca" väntas gå öfver scenen vid midten af månaden. De förnämsta rollerna i denna, titelrollen, Marios och Scarpias, innehafvas af fru Hellström samt hrr Nyblom och Forsell.

Musiksoaré hos kronprinsen inledde kungajubiléets festligheter. Denna bevistades af konungen, prins Carl med gemål och de unga prinsarne samt för öfrigt af omkr. 600 inbjudna gäster. Medverkande vid konserten voro hrr Naval och Forsell, fruar Jungstedt och d'Anduaga-Forsling samt sångerskan frök. Nanny Larsén, elev af dir. Oscar Lejdström vid konservatoriet. Hr Stenhammar skötte med vanligt mästerskap ackompanjemanget.

Musikaliska akademien höll den 28 januari under ordförandeskap af vicepreses, justitierådet Karl Silfverstolpe ordinarie månadssammankomst, hvarvid behandlades ämbetsskrifvelser från ekklesiastikdepartementet samt öfriga inkomna skrifvelser. Till direktör för läroverket omvaldes d:r Vilhelm Svedbom. Till lärare i instrumentering och komposition efter hr Hugo Alfvén som beviljats begärdt afsked, utsågs kammarmusikus Ernst Ellberg. På därom gjord framställning beviljade akademien fröken Hilda Thegerström afsked från befattningen som lärare i pianospelning vid musikkonservatoriet och till lärare i ämnet valdes hr Lennart Lundberg. Vidare uppdrogs åt hr Richard Andersson att meddela ett antal lektioner, utöfver de på stat upptagna, med pianospelning som hufvudämne. Till biträdande lärare förordnades: i pianospelning kantorn Viktor Wiklund, i harmonilära organisten Gustaf Hägg och i elementarsång musiklärare Carl Lambère. Slutligen anmäldes gåfvor till akademiens bibliotek från bruksägare Axel Tamm och från bokförläggare C. W. Gleerup i Lund.

Texten till Puccinis «Tosca,» i öfversättning af Sven Nyblom, utkommer på A. Bonniers förlag innan kort.

Nya Filharmoniska sällskapets första soaré eger rum i Musikaliska akademien den 9 d:s.

W. Stenhammars och T. Aulins 2:dra sonat-afton eger rum den 11 d:s i Vetenskapsakademiens hörsal.

Bryssel-stråkkvartetten gifver en konsert i Djursholm den 16 och i Vetenskapsakademiens hörsal den 17 febr.

Salomon Smith, den värderade sångaren, som biträdde vid Musikföreningens konsert den 2 febr., kunde då fira 20-årsminnet af sitt första uppträdande här, som skedde vid Musikföreningens konsert den 1 febr. 1884, då han sjöng titelpartiet i Mendelssohns "Elias".

Välgörenhetskonserter ha under senare veckorna gifvits till förmån för innevånarne i den genom eldsvåda ödelagda norska staden Aalesund af Åbo hornorkester och i Berns' salong, där denna nu spelar: vidare för dramatiska- och musik. artisternas och litteratörernas pensionskassor, hvarjemte fru Anna Norrie och hr Sven Scholander tillsammans gifvit "visafton" till förmån för Frödingsfonden.

Göteborg. På Stora teatern har Ranft'ska sällskapet under senare hälften af januari uppfört "Alphyddan", "Lilla helgonet", "Läderlappen", "Theblomma" samt "Värmländingarna" såsom matiné pjes. D. 27 jan. gaf Musikföreningen sin 2:a säsongkonsert i Handelsinstitutet med biträde af Aulin-kvartetten (hrr Aulin, Sandqvist, Bergström, Lindhe och hr Stenhammar). Programmet upptog: 1 Cherubini: kvartett (Ess dur); 2 Alkan: Duo för violin och piano (Fiss moll); 3 Mozart: Kvartett (B dur). Under dagarna närmast före denna konsert gafs en "populär visafton" af fru Norrie, en välgörenhetskonsert i Johannes' kyrka (af direktörerna K. Billberg, Em. Burman, bland. kör m. fl.) samt en konsert af hr Rob. Hausmann, violoncellist i Joachim kvartetten, biträdd af frök. Math. Bohle. I början af februari väntas konserter af fröken Svärdström, fru Davida Afzelius-Bohlin tillsammans med frök. Agda Lysell samt af m:me Raunay.

Från våra grannland.

Kristiania. Jan. 14—30. Nationalteaterns enda pjes med musik har under denna tid varit "Hans och Greta". På Fahlströms teater har Ranfts operettsällskap fortfarande gästat och uppfört "Wienerblod", "Lyckoflickan", "Geishan", "Sköna Helena" och "Vermländingarne". På konungens födelsedag, d. 21 jan., gafs efter "Lyckobarnet" en praktfull tablå med sång af sällskapets kör och bästa artister. D. 20 jan. gaf Holters körförening sin tredje säsongs 2:a konsert med biträde af fru Cally Monrad, frökn. Davida Lund och Am. Müller, hrr Halfdan Rode och Eyvind Alnæs. Programmet var följande: 1 Alnæs: Symfonisk marsch för 2 pianon (manuskript, 1:a gången); 2 Susanna Heiberg: "Det blinker med Perler" för för damkör och piano (1:a gång.); 3 Alnæs: romanser med piano; 4 Pianosolo; 5 N. W. Gade: "Elverskud" för soli och piano. D. 30 gafs Musikföreningens 4:e säsongkonsert under medverkan af fru Cally Monrad, frök. Lund, hr Rode och Holters kör.

Programmet upptog: 1 J. Svendsen: Symfoni N:o 1 Dur; 2 Grieg: sånger (fru Monrad); 3 Andersen Wingar: "Abdallah", arabisk rapsodi för orkester (1:a gång.); 4 Em. Hornemann: uvertyr till "Aladdin"; 4 Gade: "Elveskrud". D. 25 gaf fru Norrie en "visafton" med frk M. Pæts som ackompanjatris. Tre kvinliga pianister ha konserterat under denna tid nämligen frkn. Therese Stang (biträdd af sångerskan frk Holmboe-Schenström), Nanne Storm och Hildur Andersen.

Helsingfors. Jan. 11—28. Att först nämna teatrarnas pjeser med musik har Svenska teatern under denna tid uppfört "Sondagsbarnet", "Lilla Helgonet", "Bröllopet på Ulfåsa" och "Dockan"; Alexanders-teatern har gifvit ett par 3-akts-operetter: "Martin Rodokoff" af Cheler och "Sångaren från Palermo" af Samara; Finska teatern "Regina von Emmeritz" och "Hannele"; Folkteatern "Vermländingarne" och "Stabstrumpetaren" .D. 15 jan. gafs en konsert af fru Leander Flodin med hennes man, mag. Karl Flodin, som ackompanjatör. Filharmoniska sällskapet gaf d. 17 jan. sin 6:te symfonikonsert med fröken Ellen Bech som solist. Programmet upptog: 1 Beethoven: Symfoni N:o 3 (Ess dur): 2 Tschakowsky: Serenad, op. 48, för stråkorkester; Sibelius: "Koskonlaskijan morsiamet. D. 30 gafs i universitetssalen konsert af en ung pianist, fröken Eva von Knorring. Programmet vid denna hennes första offentliga konsert upptog D-moll-konsert af Bach, nummer af Liszt, Chopin etc. Hon hade till biträde filharmoniska orkestern under hr Karl Ekmans ledning. Fröken K. är elev af musikinstitutet härstädes och väckte rätt stort bifall genom sitt spel. Filharm. sällskapet gaf d. 25 jan. sin 11:te folkkonsert och samma dag gafs af Marta Sandal en "Soirée-intime". Konsert gafs d. 28 af Pablo de Saratase i finska nationalteatern. Vid Helsingfors' musikinstituts 7:de musikafton utfördes: 1. J. S. Bach: Sonat för violin och piano; 2 Beethoven: Stråktrio op. 9 N:o 1; 3 Sinding: Trio, op. 64. De populära konserterna i Societetshuset under dir. Kajanus' ledning ha fortgått som vanligt och som solister ha vid dem biträdt tyske operasångaren Hans Giessen, sångerskorna Dagmar Hagelberg och Ellen Bech, basunisten R. Wilhelmi m. fl.

Köpenhamn. Jan. 15—30. Kgl. teatern har af pjeser med musik under denna tid haft på spellistan "Faust" (med m:me Jeanne Raunay som gäst i Margaretas roll), "Orfeus och Eurydike", "Der var en gang...", "Jolanta", "Syvsoverdag", "Trubaduren" samt baletterna "Sylfiden" och "Toreadoren". Af andra teatrar har endast Casino haft en musikpjes, nämligen "Lyckobarnet". D. 15 jan. gaf kapellm. Joh. Svendsen och kgl. kapellet för välgörande ändamål en extrakonsert, hvars program upptog: 1 Joh. Svendsen: Symfoni, B-dur; 2 Wagner: uvertyr till "Tannhäuser"; 3 Sånger (hr N. J. Simonsen); 4 Beethoven: Romans, F-dur, för violin (hr Anton Svendsen) och orkester. Fru Maikki Järnefelt gaf d. 15 jan. sin första konsert härstädes och vnan stort bifall af publik och kritik. På denna konsert följde tre andra för utsåldt hus. Cæciliaföreningens kör gaf konsert under prof. Rungs direktion d. 21 jan., under medverkan af operasångerskan frök. Dons samt hr Axel Gade och E. Fischer. Konserter har vidare gifvits af m:me Raunay, däraf en populär för välgörande ändamål under protektion af prinsessan Marie, samt af sångerskan Dagny Grunert.

Från andra land.

London. På Coventgarden-teatern kommer att från slutet af april till slutet af juni uppföras tyska operor under Hans Richters ledning. På Drury Lane-teatern skola engelska operor under mr Munners' direktion gifvas från midten af maj till midten af aug.

Berlin. Kgl. operan, som en tid varit stängd for vidtagande af säkerhetsåtgärder mot eldfara, på, grund af hög befallning, antages åter komma att öppnas d. 14 febr. med "Lohengrin" eller "Rienzi" i ny iscensättning.

Moskva. "Nala och Damajanti" kallas en ny opera af den ryske tonsättaren Anton Arensky, hvilken opera nyligen vid premiären å k. operan i Moskva gjorde ett starkt inttryck på åhörarne, som hyllade tonsättaren med ovationer. Texten till operan är hämtad ur den bekanta indiska folksagan.

Turin. En tre-akts-opera "Mirandolina" med texten från Goldonis "La Locandiera", af Antonio Lozzi, en ung, nyligen prisbelönt kompositör, gör för närvarande stor lycka på Carignanoteatern i Turin.

Hans Pfitzner har komponerat en ny romantisk opera, "Die Rose vom Liebesgarten", hvilken vid första uppförandet på hof- och nationalteatern i Mannheim gjorde stor lycka.

Dödsfall.

Lassen, Eduard, kapellmästare, komponist, har efter längre sjuklighet aflidit den 15 januari i Weimar. Lassen var född d. 13 april 1830 i Köpenhamn, hvarifrån hans far två år senare flyttade till Bryssel. Lärjunge vid dess konservatorium vann han 1844 första priset i pianoklassen, och i harmoniklassen 1847 samma pris, år 1851 regeringens stora kompositionspris, hvarefter han reste till Tyskland och sedan till Italien, der han gjorde ett längre uppehåll i Rom, Hans opera "Landgrafs Ludvigs Brautfahrt" blef 1857 genom protektion af Liszt uppförd i Weimar, hvarefter han 1858 anställdes som storhertiglig hofmusikdirektör därstädes och 1881 efter Liszts tillbakaträdande blef hofkapellmästare, utvecklande energisk verksamhet och görande sig känd såsom en af nutidens främste dirigenter. Vidare följde operorna "Frauenlob" (1860) och "Le captif" (1868). Af Lassens kompositioner må för öfrigt framhållas: Musiken till Hebbels "Nibelungen" (11 stycken för orkester), till Sofokles' "Oidpius i Kolonos", till Goethes "Faust" (bekant från uppförandet här på Svenska teatern 1899) till "Pandora" (1866) och Calderons" Uber allen Zauber Liebe"; två symfonier, flere uvertyrer, konserter, Bibliska bilder (sång med ack.) och många berömda sånger. L. blef utnämnd till hedersdoktor af universitetet i Jena. År 1895 drog sig L. tillbaka till privatlifvet.

Hvarjehanda.

Vid lektionen. Den unga fröken håller på att spela ett adagio och hennes pianolärare sitter bredvid henne. Genom rummet passerar familjefadern, den mera förmögne än musikaliske snickaremästaren. Han stannar ett ögonblick och vänder sig derefter till läraren sägande: "Hör nu herrn, laga att dotter min raskar på med spelet! När det går så der långsamt hinner hon inte med någonting; tid är pengar och man får inte släpa fingrarna och bena efter sig, om man skall komma någon hvart, förstår herrn!

Dottern infaller nu: "Ja, men det är ett adagio, pappa!"

"Dascha mig hit och dascha mig dit! Sådant der har ingen roligt af att höra. Raska på bara så att det går undan med spelet!" Och dermed lemnar han rummet och slänger igen dörren efter sig.

Musikbilagan

till våra helårsprenumeranter medföljer nästa nummer.

Se innehållet å sista sidan.

Redaktionen.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — 24:de årgången. — *För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1903 efter samma plan som förut, innehållande* ***populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter*** *med* ***biografier*** *etc. Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris* ***5 kronor*** *pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å* ***Expeditionen, Vallingatan 11,*** *2 tr., i* ***bok- och musikhandeln,*** *å posten och tidningskontor.* ***I landsorten*** *prenumereras bäst å* ***posten.***

Obs.! *Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklifvet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklifvet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder, utförliga biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m. Musikbilagan innehåller verkligt god musik.*

J. G. MALMSJÖ, PIANOFABRIK
Kongl. Hofleverantör
GÖTEBORG
Etablerad 1843

Begagnade instrument tagas i utbyte. Bekväma afbetalningsvilkor.

Den *enda* svenska Pianofabrik, som vid mångfaldiga täflingar *alltid* erhållit *högsta* priset.

Talrika intyg från framstående musici och konstnärer.

GULDMEDALJ »för utmärkta flyglar och pianinos»
Göteborg 1891 Malmö 1896 Stockholm 1897
ensam bland svenska pianofabriker.
Inalles *21 första pris*

A.-B. Skandinaviska Orgel & Pianofabriken
(f. d. Skandinaviska Orgelfabriken)
Grundad 1865
rekommenderar sin tillvärkning af **Orglar** för kyrkor, skolor och hemmen samt **Pianinon.**
Obs.! Uteslutande **svensk** tillverkning och följaktligen af utmärktaste och solidaste beskaffenhet.
Priskurant på begäran. Alla förfrågningar besvaras omgående.
Utställning & kontor Mästersamuelsgatan 32 Stockholm.

OBS. Äldre årgångar
af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast kontant å expeditionen.

PIANOLEKTIONER
efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen. Mottagning kl. 10—11 f. m. och 3—4 e. m. Tel. Brunkeberg 14 97.
Vallingatan 11, 2 tr.
Frans J. Huss.

Svensk Musiktidnings
MUSIKBILAGA
1904
kommer att medföljа ***andra februarinumret*** *och kommer att innehålla*
för piano:
Elegie *af* **Gustaf Hägg,** ***Gavotte*** *af* **Ignotus,** ***Caprice*** *af* **Theodor Kirchner,**
samt sång:
Barcarole *af* **A. M. Myrberg.**
Obs.! *Musikbilagan följer gratis* ***endast till Helårsprenumeranter.***
Redaktionen.

Pianomagasin.
Svenska Pianinos: Största lager från J. G. Malmsjö, Kongs. Hofleverantör, S. Andersson, Bergqvist & Nilsson, I. P. Löfberg & C:o, Stavenow & C:o m. fl.
Utländska Pianinos: från G. Schwechten, Steinweg Nachf. och Uebel & Lechleiter.
Flyglar: från J. G. Malmsjö, Steinweg Nachf. m. fl — **Orglar:** från Mason & Hamlins verldsberömda firma.
Begagnade instrument tagas i utbyte.
Gust. Petterson & C:o,
13 Malmskilnadsgatan 13, Stockholm.

I Musik- och Bokhandeln:
Populär
Piano-Skola
med
Klaviatur-Tabell
för noternas snabba inlärande.
Ny lättfattlig undervisningsmetod för barn, öfversatt och bearbetad efter
Prof. **H. von Bocklet.**
Häft. 3 kr., i pappband 3:50, clothband 4 kr.
»Enkel, praktisk och fullt systematisk, gående i lagom hastighet och utan hopp från det lättare till det svårare. Torde vara den bästa pianoskola vi hittills haft i Sverige. En ytterligare förtjänst hos det verkligen vackra arbetet är att bearbetaren förmått göra det så alltigenom svenskt som det värkligen är».
(Gotlands Allehanda)
Elkan & Schildknechts Musikhandel
28 Drottninggatan 28.

Å Svensk Musiktidnings Expedition, Vallingatan 11, 2 tr. samt i bok- och musikhandeln finnes till salu
MELODISKA MINNESBLAD
4 Pianostycken — *Barcarole. Mazurka, Canzonetta, Nenia* — af Frans J. Huss. Pris 1 kr.

INNEHALL.

Jeanne Raunay (med porträtt) — Frederik Rung (med porträtt) — Tosca, musikdrama i tre akter af L. Illica och G. Giacosa, efter V. Sardou. Öfversättning af Sven Nyblom. Musiken af Giacomo Puccini. Textinnehåll. — Chopin såsom lärjunge och lärare af A. von Winterfeld. — Följetong: Några Liszt-minnen (forts. o. slut). — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Dödsfall. — Musikbilagan (med nästa nummer.) — Hvarjehanda — Annonser.

Gullberg & Hallberg, Stockholm, 1904